

символъ за величието и славното бждаше на града. Понѣкога му донасяха уловени вълци. Вълкътъ бѣше гербъ на Сиена, неприятелски градъ на Флоренция. Народътъ се радваше, като чуваше изплашения вой на вълцитѣ, които левския кракъ мачкаше безпощадно. Но до мърша лъвътъ никога се не докосваше и седѣше още по-неподвижно, ядосанъ, че му нарушаватъ спокойствието.

Левътъ посрѣдъ дѣцата.

Веднѣжъ стражарътъ забравя да затвори клѣтката, както трѣбва и си отива. Безъ да склопи очи, звѣрътъ бавно става и отваря съ лапа рѣшетката; но тъй небрѣжно-спокойно, като че ли тъй и трѣбвало да бжде, сѣкашъ че той отдавна е могълъ да направи това, но не е искалъ. Послѣ съ високоиздигната глава и отправенъ въ далечината погледъ, тихо излиза на площада — на свобода.

Отеднажъ небивалъ ужасъ кипва изъ града. Като буенъ вихръ се пониса той по площади и улици. Никой не смѣеше да погледне назадъ, но всички — и хора и животни — чувствуваха задъ себе си близостта на този ужасъ. Подъ шума на летещитѣ крака и копита пустѣеше площада, а съсѣднитѣ улици се прѣливаха съ тълпи, като вълни, една слѣдъ друга. Всѣки бързаше да стигне въ кжщи, и никой не се считаше въ безопасностъ вѣнъ отъ собствения си домъ. Всички врати и прозорци се затваряха и подпираха съ желѣзни лостове, а въ кжщи съ страхъ се брояха — не липсва ли нѣкой отъ кжщи. Шумътъ плуваше по града, като кржгове по водата, все по-широко и по-широко, а на самото мѣсто, отдѣто той идѣше, царуваше страшна тишина, като въ пустиня. И въ тази тишина вър-